ANY JUBILAR FRANCISCÀ

Del 10 de gener de 2026 al 10 de gener de 2027

Amb motiu dels 800 anys
de la mort de Sant Francesc d'Assís
(1226 - 2026)

Sant Francesc i la fraternitat

Setembre de 2026
N. 4

La fraternitat és un altre dels grans trets que caracteritzen la persona de sant Francesc d'Assís. Ell és el germà, el *frater* universal, de tothom, de tota criatura.

Avui es parla molt de fraternitat, a vegades com una mena de sentiment difós, però la fraternitat, tal com Francesc l'entén i la viu, és molt concreta i real, amb una identitat.

Tres són els pilars que inspiren i fonamenten la fraternitat en Francesc:

— La paternitat de Déu. És el gran fonament: Déu és Pare i tots som fills i filles en el Fill, Jesucrist. Així ho creu fermament Francesc, i des d'aquesta certesa acull tots els seus germans. La seva mirada va molt més enllà d'aspectes purament humans. Ell reconeix en cada germà un fill estimat del Pare, un regal.

— El seguiment de Jesús pobre i servent. Francesc té la viva consciència que Déu li dona germans per viure l'Evangeli seguint les petjades de Jesús que serveix i s'entrega als altres humilment.

— La misericòrdia, la regla d'or de la fraternitat.

Sant Francesc no opta per la fraternitat d'un dia per l'altre. Ell arriba a la fraternitat després d'un procés de cerca de Déu i de conversió.

Recordem que en aquest procés Francesc es troba amb els leprosos, un món que li repugna, del qual fuig per l'horror que li causa, un món d'exclosos i dèbils. Francesc s'apropa a ells, els acull, els abraça, els serveix, "practica misericòrdia", en paraules seves. I en ell es produeix un canvi sorprenent: la repugnància, l'horror, es converteixen en pau, en "dolçor".

Sant Francesc descobreix la seva pròpia lepra: el viure tancat, replegat en ell mateix; la misericòrdia que ha viscut amb els leprosos li ha obert la porta per sortir d'ell mateix i abraçar els altres, especialment els dèbils, els nafrats...

Molt propera en el temps a aquesta experiència, Francesc té la trobada amb el Crist crucificat, en la imatge del Crist de sant Damià, trobada que el marca interiorment.

Sant Francesc, contemplant Jesús crucificat, descobreix Déu en la pobresa de la carn, capta la veritat de la Creu, l'entrega en la fragilitat, plena d'amor i de misericòrdia.

Francesc veu com la misericòrdia cap al germà dèbil, estigmatitzat, és el nou camí de vida i esdevindrà la base de la fraternitat.

Francesc, per tant, arriba a l'opció de la fraternitat després de tot un procés personal de conversió; Déu l'ha anat conduint i afirma amb plena convicció: «El Senyor em va donar germans.» És conscient que la fraternitat és un do i, al mateix temps, una tasca de tots els germans.

Sap que construir la fraternitat a vegades no és fàcil, per això anima i insisteix a viure unes actituds concretes. Vegem-les:

– La «conversió mútua» és el camí per sortir d'un mateix, per descentrar-nos, obrir-nos a l'altre, a les seves necessitats. I el germà esdevé el centre, no jo.

– La confiança i la transparència en les relacions possibiliten un clima familiar, d'acollida mútua.

– El servei i la responsabilitat: Francesc demana als germans que «es rentin els peus els uns als altres», que se serveixin i obeeixin mútuament. Té sempre al davant la imatge de Crist servent. Vol que el servei entre els germans no sigui un servei qualsevol o un servilisme, sinó un servei responsable, que vetlla pel germà, expressió de donació i amor.

– El discerniment conjunt: la igualtat i el valor de tots i cadascun dels germans comporta que el discerniment es faci entre tots, reunits.

– La fidelitat i la permanència: encara que hi hagi conflictes o situacions complicades, no desentendre's sinó perseverar en el camí d'escoltar, dialogar i estimar.

– L'obediència: per a sant Francesc l'obediència té una gran importància en la vida fraternal. Com dèiem, no es tracta de submissió sinó que és un acte d'amor i donació. Hi ha una estreta relació entre obediència i amor.

Francesc, contemplant Jesús, veu que el cor de l'obediència és la comunió. Jesús, el Fill que ens ensenya a ser fills, obeeix el Pare, perquè l'estima i està en comunió amb Ell.

En Francesc estimar i obeir com el Fill porta a escoltar, a acollir la voluntat del Pare. Per tant, l'obediència no pot situar-se fora del Pare, d'aquí la seva importància, i no se la pot reduir només a un aspecte organitzatiu.

Així doncs, quan l'obediència demani cedir, renunciar... el germà ho fa lliurement i responsablement, perquè estima i vol mantenir la comunió en la fraternitat. No viu l'obediència com anul·lació de la seva persona sinó com amor que uneix en la diversitat.

I una última paraula sobre sant Francesc, com el germà universal, de tothom i de tota criatura, que apunta a la fraternitat universal.

Francesc se sap germà de tota persona i de tota la creació perquè te una viva consciència que tot i tots han estat modelats per les mans del Pare, el Creador.

I a més d'aquesta convicció, Francesc és la persona reconciliada amb ella mateixa, amb els seus límits, reconciliada amb els altres i amb tota la creació. I des d'aquí sí que Francesc esdevé el germà universal.

Per a la reflexió.

– Com és la meva mirada cap als germans? Veig només els aspectes humans o sé reconèixer-hi un fill o una filla de Déu?

– Quines actituds em cal potenciar i què puc fer per millorar les meves relacions amb els altres? I què he d'evitar?

– Sé escoltar l'altre, dialogar amb ell, sigui qui sigui, amb actitud de germà?

Text: Germanes del Monestir de Santa Clara de Reus / **Edita:** Arquebisbat de Tarragona